సుందరాంగి

పోలీస్ స్టేషన్ వెలుపల బైక్ పార్క్ చేసి లోపలికి నడవబోతున్న విక్రమ్- అప్పుడే ఆటో దిగుతున్న ఆ అమ్మాయిని చూశాడు.

చూశాక కళ్ళు తిప్పుకోలేకపోయాడు... చాలా అందంగా ఉంది ఆ అమ్మాయి. ఆటోకి డబ్బులిచ్చి తను కూడా స్టేషన్ వైపే నడవడం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. 'ఈ సుందరాంగికి పోలీస్ స్టేషన్‌లో పనేమిటో..?!' అనుకున్నాడు. ముందుగా తనే స్టేషన్‌లోకి ప్రవేశించి సి.ఐ. ప్రశాంత్ ఎదురుగా నిలబడి "నమస్తే సార్!" అన్నాడు వినయంగా.

తల వంచుకుని ఫైలు చూస్తున్న ప్రశాంత్ పరధ్యానంగా తల పంకించి, నెమ్మదిగా తలెత్తి చూసి, "అరెం... విక్రమ్- నువ్వా? అంత వినయంగా నమస్కారం పెడితే ఎవరో అనుకున్నాను. రా... కూర్చో!" అంటూ తన ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీ చూపాడు.

"అక్కడ సుందరాంగి కూర్చుంటుంది. నేను ఇక్కడ కూర్చుంటాను" అంటూ ఓ కుర్చీ ప్రశాంత్ ప్రక్కగా లాక్కొని కూర్చున్నాడు.

"సుందరాంగి ఎవరు?" ప్రశాంత్ అర్థంకానట్లు మొహం పెడుతూ అన్నాడు.

"సార్... మీతో మాట్లాడాలని ఓ అమ్మాయి వచ్చింది!" ఓ కానిస్టేబుల్ వచ్చి చెప్పాడు ప్రశాంత్‌తో. ప్రశాంత్ విక్రమ్ వైపు చూశాడు.

"ఆవిడ గురించే నేను చెప్పింది!" అన్నాడు విక్రమ్.

"ఆవిడ నీకు తెలుసా?"

"తెలియదు. నేను స్టేషన్‌లోకి ఎంటరవుతున్నప్పుడు చూశాను."

"లోపలికి పంపించు!" అన్నాడు ప్రశాంత్ కానిస్టేబుల్‌తో.

కానిస్టేబుల్ వెళ్లిపోయాడు.

"అంత బాగుందా ఆవిడ?!" ప్రశాంత్ విక్రమ్‌ని అడిగాడు.

"నువ్వే చూస్తావుగా!"

లోపలికి అడుగుపెట్టిన ఆ అమ్మాయిని చూడగానే, 'ఈమెకి విక్రమ్ పెట్టిన పేరు పూర్తిగా సరిపోతుంది' అనుకున్నాడు ప్రశాంత్. పాతికేళ్లుంటుంది ఆమె వయసు. ఆమె ధరించిన టీ షర్టు, జీన్స్ ప్యాంటు ఆమె అందాల్ని దాచలేకపోతున్నాయి.

"నమస్తే... నా పేరు స్మిత!"

"నమస్తే... కూర్చోండి!" కుర్చీ చూపించాడు ప్రశాంత్.

ఆమె కూర్చొని, "మీతో కొద్దిగా మాట్లాడాలి!" అంది.

"మాట్లాడండి!" స్క్రిబ్లింగ్ ప్యాడ్, పెన్ సిద్ధంగా ఉంచుకొని అన్నాడు ప్రశాంత్.

"మా అన్నయ్య వినయ్ ముంబాయిలో ఉంటున్నాడు. ఎం.ఎస్.సి. చదివి అక్కడ ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాడు. నాకు అమ్మా, నాన్నా యిద్దరూ లేరు. నా సర్వస్వం మా అన్నయ్యే! నేనంటే మా అన్నయ్యకు కూడా ఎంతో ప్రేమ. నాకు ఫోన్ చెయ్యకుండా ఒక్కరోజు కూడా ఉండలేదు. అటువంటిది- అతను నాకు ఫోన్ చేసి పదిహేను రోజులవుతోంది. నాకెందుకో భయంగా ఉంది."

"మీరు మీ అన్నయ్యకు ఫోన్ చెయ్యలేదా?"

"అన్నయ్య సెల్‌కి గంటకోసారి చేస్తూనే ఉన్నాను. స్విచ్ ఆఫ్ చేసి ఉందని జవాబు వస్తోంది!" ఆమె కళ్ళనీళ్లతో అంది.

"ముంబయిలో అతని అడ్రసు మీకు తెలుసా?"

"తెలియదు. ఫోన్‌లో రోజూ మాట్లాడుకునేవాళ్ళం కనుక అడ్రస్ అవసరం రాలేదు. నేనూ ముంబయి వెళ్లలేదు ఇంతవరకూ. చెంబూర్‌లో గది అద్దెకు తీసుకున్నానని మాత్రం చెప్పాడోసారి."

"మీ అన్నయ్య ఫోటో ఉందా మీ దగ్గర?" విక్రమ్ అడిగాడు.

ఉందని తలూపి, పర్సు తెరచి ఓ కార్డుసైజు ఫోటో ప్రశాంత్ కిచ్చింది.

ప్రశాంత్ చూసి విక్రమ్ కిచ్చాడు. విక్రమ్ పరిశీలనగా చూశాడు ఆ ఫోటోని. సైడు ఫోజులో తీయబడింది ఫోటో. అందంగా ఉన్నాడతను.

ఫోటో మళ్లీ చూసి ప్రశాంత్ కిచ్చాడు విక్రమ్.

"మీ అన్నయ్య ఎక్కడ చదివాడు?" ప్రశాంత్ ఆమెని అడిగాడు.

"హైదరాబాదులోనే నిజాం కాలేజీలో చదివాడు. బి.ఎస్.సి. కాగానే ఉస్మానియాలో ఎం.ఎస్.సి. చదివాడు. పోయినేడాది అతని చదువు పూర్తయింది. వెంటనే ముంబాయిలో ఓ కంపెనీ నుంచి యింటర్వ్యూకి కాల్‌లెటర్ వచ్చింది. అయితే ఆ ఉద్యోగం మా అన్నయ్యకు రాలేదు. ముంబాయిలో ఉద్యోగావకాశాలు ఎక్కువగా ఉంటాయని అక్కడే ఉండిపోయాడు" చెప్పింది స్మిత.

"ఎం.ఎస్.సి.లో మీ అన్నయ్య సబ్జెక్ట్ ఏది?" విక్రమ్ అడిగాడు.

స్మిత చెప్పింది.

"మీరు హైదరాబాద్‌లోనే చదివారా?"

"అవును. నిజాం కాలేజీలో బి.కామ్. పూర్తిచేశాను. కంప్యూటర్ కోర్సులు చేస్తున్నాను ప్రస్తుతం."

"మీ తల్లిదండ్రులు ఎప్పుడు పోయారు?" ప్రశాంత్ అడిగాడు.

"మా నాన్న పదేళ్ల క్రిందటే పోయారు. అమ్మ పోయి రెండేళ్లవుతోంది."

"మరి, మీ జీవనం?"

"కష్టంగానే ఉంది. అన్నయ్యకు ఉద్యోగం దొరికితే పరిస్థితి కొంత మెరుగుపడుతుందని నా ఆశ. ఇంతలో యీ సమస్య వచ్చింది. 'అన్నయ్య ఏమయ్యాడు?' అన్న ప్రశ్న నన్ను కలచివేస్తోంది. ఎక్కడున్నా నాకు ఫోన్ చేయకుండా ఉండడు."

ఆమె ఏడుస్తోంది.

ఆమె ఏడుపు వాళ్ళిద్దరి మనసుల్నీ కదిలించింది.

"ప్లీజ్... ఏడవకండి! మీ అన్నయ్యను ట్రేస్ చెయ్యడానికి మా శక్తి కొద్దీ ప్రయత్నిస్తాం. మీరు కంప్లైంట్ రాసివ్వండి. మీ అడ్రసు, మీ ఫోన్ నంబర్, మీ అన్నయ్య సెల్ నంబర్ రాయండి. నేను ముంబాయి పోలీసులతో మాట్లాడుతాను. మీరు ధైర్యంగా ఉండండి!" అన్నాడు ప్రశాంత్.

స్మిత కళ్ళు తుడుచుకుని కంప్లైంట్ రాసిచ్చింది. తర్వాత ఇద్దరికీ 'థాంక్స్' చెప్పి శెలవు తీసుకుంది.

"ఐ పిటీ దట్ గర్ల్!" ఆమె వెళ్లిన వైపే చూస్తూ అన్నాడు ప్రశాంత్.

విక్రమ్ "ఐ టూ పిటీ హర్!" అన్నాడు.

●

'స్పందన డిటెక్టివ్ ఏజన్సీ' ఆఫీసులోకి అడుగుపెట్టిన ప్రశాంత్ రిసెప్షన్‌లో ఉన్న విక్రమ్ అసిస్టెంట్ రోజాతో-

"ఏం చేస్తున్నాడు మీ బాస్?" అని అడిగాడు.

'కేసులు సంపాదించడం ఎలా?' అని ఆలోచిస్తున్నారు!" నవ్వుతూ చెప్పింది.

ప్రశాంత్ కూడా నవ్వాడు.

తన గదిలో ప్రవేశించిన ప్రశాంత్‌ని చూసి, "అరెం... ప్రశాంత్! ఇది కలా? నిజమా?" అంటూ ఆశ్చర్యపోయాడు విక్రమ్.

"ఒకసారి చేతిమీద గిల్లుకో- తెలుస్తుంది!" అంటూ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు ప్రశాంత్.

"కాఫీ ఆర్ కూల్‌డ్రింక్?"

"ఏదీ వద్దు. నీతో ఓ పనుండి వచ్చాను."

"నాకు తెలుసు. ఊరక రారు కదా మహానుభావులు! అన్నట్టూ... ఆ సుందరాంగి కేసు ఏమైంది? వాళ్ళ అన్నయ్య దొరికాడా?"

"లేదు. అతను చనిపోయినట్లు ఆధారాలు దొరికాయి."

"మైగాడ్! ఎలా పోయాడు అతను?"

"ఈమధ్య ముంబయిలో విపరీతంగా వానలు కురిసి చాలామంది గల్లంతయ్యారు కదా! వారిలో ఇతను కూడా ఒకడు. అతని సెల్, ఎయిర్ బ్యాగ్ రెస్క్యూ టీముకి దొరికాయట. నేను ముంబయి పోలీసులకు యీ కేసు వివరాలు చెప్పిన రెండు రోజుల్లోనే నాకు ఆ విషయం ఫోన్ చేసి చెప్పారు."

"మరి, ఈ విషయం స్మితకి చెప్పావా?"

"చెప్పాను. పాపం... చాలా ఏడ్చింది. ఆమెను సముదాయించడం నావల్ల కాలేదు."

"పోనీలే. నీకు ఓ కేసు క్లోజ్ అయింది."

"నిజమే! కానీ, ఇంకో కేసు మొదలయ్యేలా ఉంది."

ఏమిటన్నట్టు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు విక్రమ్.

"నిన్న స్మిత స్టేషన్‌కి వచ్చి ఎఫ్.ఐ.ఆర్. కాపీ కావాలని అడిగింది."

"ఎందుకుట?"

"తన అన్నయ్య పేరు మీద ఓ ఇన్సూరెన్స్ పాలసీ ఉందట. దాన్ని క్లెయిమ్ చేయడానికట!"

"ఎంతకు చేశారు పాలసీ?"

"యాభై లక్షలకు!"

ఉలిక్కిపడ్డాడు విక్రమ్. "యాభై లక్షలకా? ఆర్ యూ ష్యూర్?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు ప్రశాంత్‌ని.

"అఫ్‌కోర్స్! ఐ ఆమ్ ష్యూర్. పాలసీ జిరాక్స్ కాపీ చూశాను."

"తనే తీసుకున్నాడా పాలసీ?"

"కాదు. పదిహేను సంవత్సరాల క్రితం వాళ్ళ నాన్నగారు వినయ్ పేరు మీద తీసుకున్నారు."

"మరి, వినయ్ నాన్నగారు స్మిత పేరు మీద కూడా పాలసీ తీసుకున్నారా?"

"లేదు. వినయ్ పేరు మీద మాత్రమే తీసుకున్నారు."

"వెరీ ఇంటరెస్టింగ్!"

ఇద్దరూ రెండు నిమిషాలు మౌనంగా ఆలోచిస్తూండిపోయారు. తర్వాత ప్రశాంత్ విక్రమ్‌తో- "విక్రమ్... నీవు ఏమనుకుంటున్నావు ఈ కేసు గురించి?" అని అడిగాడు.

"ఐ సస్పెక్ట్ సమ్‌థింగ్ రాంగ్!"

"అంటే... స్మిత తన అన్నయ్యను తానే చంపి ఉంటుందంటావా?"

"ఉండవచ్చు. డబ్బు చెడ్డది- అది ఎటువంటి నీచమైన పనులనయినా చేయిస్తుంది."

"ఛ... అలా మాట్లాడకు. ఆ అమ్మాయి అంత దుర్మార్గురాలిలా కనిపించడం లేదు. పైగా, అన్నయ్యను చంపిన చెల్లెళ్ళను నా సర్వీసులో నేను ఎప్పుడూ చూడలేదు."

"అన్నయ్య పేరుమీద యాభై లక్షల పాలసీ ఉన్న చెల్లెళ్ళను కూడా నీవు యిదివరకు చూడలేదు కదా!"

ప్రశాంత్ నవ్వాడు.

కొంతసేపటి తర్వాత "నాకు యింకో ఆలోచన వచ్చింది. ఒకవేళ వినయ్ బ్రతికుండి, అతను చనిపోయినట్లు స్మిత అందర్నీ నమ్మించి, పాలసీ మొత్తం వచ్చాక యిద్దరూ పంచుకొని ఉడాయించాలనుకుంటున్నారేమో!" అన్నాడు విక్రమ్.

"ఆ అవకాశం మాత్రం ఉంది. వినయ్ కావాలనే తన సెల్, బ్యాగ్ పోలీసులకు దొరికేలా అక్కడ పెట్టి ఉండొచ్చు!"

"అదే నిజమైతే వినయ్ ఎక్కడ దాక్కున్నాడో కనుక్కోవాలి."

"అవును. ఆ ఇన్స్యూరెన్స్ కంపెనీ ఎం.డి. నాతో మాట్లాడారు. తన డిపార్ట్‌మెంట్‌లోని మనుషుల ద్వారా ఎంక్వయిరీలు ఎటూ ఉంటాయని, యీలోగా ఓ ప్రైవేటు డిటెక్టివ్‌తో రహస్యంగా పరిశోధన చేయిస్తానని అన్నారు. నేను నీ పేరు సజెస్ట్ చేశాను. ఆయన ఓ.కే. అన్నారు."

"థాంక్యూ ప్రశాంత్!" సంతోషంగా అన్నాడు విక్రమ్.

"నీ మీది నమ్మకంతో, యీ కేసు ఛేదిస్తావని ఆయనకు హామీ యిచ్చాను. నా గౌరవం నిలపడం నీ చేతిలో ఉంది."

"తప్పకుండా! ఈరోజు నుంచే ఆ పనిలో ఉంటాను."

●

స్నానం చేసి హాల్లోకి వచ్చిన విక్రమ్ సెల్ రింగయితే ఆన్ చేసి, "హలో..." అన్నాడు.

"హలో విక్రమ్... ఏమయ్యావు యిన్ని రోజులూ?" ప్రశాంత్ అడిగాడు.

"నేను ముంబయి వెళ్లి యీరోజు ఉదయమే వచ్చాను."

"ఈరోజు ఇన్సూరెన్స్ కంపెనీ స్మితకు పేమెంట్ చెయ్యబోతోంది. కంపెనీ రూల్స్ ప్రకారం క్లెయిమ్ అప్లికేషన్ అందుకున్న ఆరు నెలలలోగా కేసు సెటిల్ చెయ్యాలట. ఈరోజు ఆఖరి రోజు కాబట్టి ఆమెను ఆఫీసుకు వచ్చి యాభై లక్షల చెక్కు తీసుకోమని చెప్పారుట."

"ఎన్ని గంటలకు పేమెంట్ చేస్తారు?"

"పదకొండు గంటలకు!"

"అయితే నువ్వు, నలుగురు లేడీ కానిస్టేబుల్స్ మఫ్టీలో అక్కడ ఉండండి. పదకొండు గంటలకు నేను అక్కడ ఉంటాను."

"ఎనీ బ్రేక్ ఇన్ ది కేస్?" కుతూహలంగా అడిగాడు ప్రశాంత్.

"తినబోతూ రుచి అడగటం ఎందుకు? పదకొండు గంటలకు నువ్వే చూస్తావుగా!"

●

చెక్కు చేతిలోకి తీసుకున్న స్మిత కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి.

"చెక్కు మీకు అందినట్లు యిక్కడ సంతకం చేయండి!" ఇన్సూరెన్స్ కంపెనీ అధికారి ఆమె ముందు ఓ రిజిస్టర్ పెట్టి చెప్పాడు.

స్మిత సంతకం చేసింది.

"అదేమిటి స్మితగారూ... మీకు ఎడమచేతి వాటం కదా! మరి, కుడిచేత్తో సంతకం చేయడం ఎప్పుడు నేర్చుకున్నారు?" అన్నాడు- అప్పుడే లోపలికి అడుగుపెట్టిన విక్రమ్.

ఆమె కళ్ళు పెద్దవి చేసి విక్రమ్ వైపు చూసింది...

ఆమె చేతులు వణకసాగాయి.

"నేను ముంబయి వెళ్ళి అన్నీ తెలుసుకుని వచ్చాను. డాక్టర్ మల్హోత్రాతో కూడా మాట్లాడాను. మీరు తప్పు ఒప్పుకుంటే శిక్ష తగ్గుతుంది!" అన్నాడు విక్రమ్- కఠినంగా ఆమె వైపు చూస్తూ.

ప్రశాంత్ లేచి విక్రమ్ ప్రక్కనే నిలబడ్డాడు. ప్రశాంత్‌ని చూడగానే మరింతగా వణికిపోసాగింది స్మిత.

"నేను చేసింది తప్పే... తప్పే!" అంటూ ఏడవసాగింది.

విక్రమ్ తను తెలుసుకున్న విషయాలను ఇన్సూరెన్స్ కంపెనీ ఎం.డి. మాధవరావుకు, ప్రశాంత్‌కు చెప్పాడు.

స్మిత నేరం అంగీకరించింది.

ప్రశాంత్ ఆమెను అరెస్ట్ చేసి కస్టడీకి తరలించాడు.

●

ఆ గది పత్రికా విలేఖరులతో, టీవీ రిపోర్టర్లతో క్రిక్కిరిసిపోయి ఉంది.

వాళ్ళ ఎదురుగా విక్రమ్, ప్రశాంత్, మాధవరావు కూర్చునివున్నారు.

"చెప్పండి సార్! ఎలా సాల్వ్ చేశారు యీ కేసుని?" చాలామంది విలేఖరులు ఒకేసారి అడిగారు యీ ప్రశ్నని.

విక్రమ్ నవ్వుతూ, "మాధవరావుగారు నాకు ఈ కేసు అప్పజెప్పాక- నేను రొటీన్‌గా చేసే ఎంక్వయిరీలు చేయసాగాను. ముందుగా స్మిత చదివిన కాలేజీకి వెళ్ళి ఆమె క్లాస్‌మేట్స్ చిరునామాలు సంపాదించాను. దాదాపు ముప్ఫైమంది ఆమెతో కలసి చదివితే కేవలం పదిమంది మాత్రమే ప్రస్తుతం సిటీలో ఉన్నారు. ఆ అయిదు మందిలో యిద్దరు స్మితతో చాలా సన్నిహితంగా మెలిగినవాళ్ళు. వాళ్ళు ఒక విలువైన సమాచారం యిచ్చారు నాకు!" అన్నాడు.

అందరూ కుతూహలంగా అతన్నే చూడసాగారు.

"స్మిత ఎడమ చేతి వాటం ఉన్న వ్యక్తి. తను కుడిచేత్తో రాయలేదు. కానీ, ఆమె కుడిచేత్తో కంప్లైంట్ రాసి ప్రశాంత్ కివ్వడం నాకు బాగా గుర్తు. అప్పట్నుంచి స్మితను అనుమానించసాగాను. ఆ అమ్మాయిలను వినయ్ గురించి అడిగినప్పుడు మరో కీలకమైన సమాచారం లభించింది. వినయ్, స్మిత కవలపిల్లలు. ఆ విషయం స్మిత ప్రశాంత్‌తో చెప్పలేదు. 'వినయ్ ఫోటో ఉందా?' అని నేను అడిగితే అతను సైడ్‌ఫోజులో ఉన్న ఫోటో యిచ్చింది. బహుశా తాము కవలపిల్లలమని మాకు తెలియకూడదనే ఆమె ఆ ఫోటో యిచ్చిందని తర్వాత అర్థమైంది నాకు.

ఆ తర్వాత వినయ్ స్నేహితుల్ని కలిసినప్పుడు వాళ్ళు కూడా వినయ్, స్మిత కవలపిల్లలని చెప్పారు. ఆరోజుల్లో వినయ్ 'ఫలక్‌నుమ' నుండి కాలేజీకి వచ్చేవాడని చెప్పారు. నేను వెంటనే 'ఫలక్‌నుమ' వెళ్లాను. అక్కడ వినయ్ కుటుంబం నివసించిన యిల్లు కనుక్కున్నాను. ఆ ఇంటి ఎదురుగా ఉన్న యింట్లో నివసిస్తున్న వినయ్ తండ్రి చిదానందరావు స్నేహితుడు నసీర్ అహ్మద్‌ను కలిశాను. ఆయనతో మాట్లాడాక విషయం మొత్తం క్లియర్‌గా అర్థమైంది నాకు."

"ఆయన ఏం చెప్పారు మీతో?" ఉత్సాహం ఆపుకోలేక ఓ లేడీ జర్నలిస్ట్ అడిగింది.

"చిదానందరావు కుటుంబంలోని మగవాళ్ళను గత మూడు తరాలుగా క్యాన్సర్ వ్యాధి బాధిస్తోంది. చిదానందరావు తాత, తండ్రి క్యాన్సర్ బారిన పడి మరణించారు. నలభై ఏళ్ల వయస్సప్పుడు చిదానందరావు కూడా క్యాన్సర్‌కి గురయ్యాడు. అతను బాగా ఆలోచించి, వినయ్ పేరుతో యాభై లక్షలకు పాలసీ తీసుకుని ప్రీమియం మొత్తం ఒకేసారి చెల్లించాడు. నామినీగా స్మిత పేరు రాశాడు. ఒకవేళ వినయ్ కూడా క్యాన్సర్ బారిన పడి మరణిస్తే స్మిత దిక్కులేనిదవుతుందని, ఆ యాభై లక్షలు ఆమెకు చేరితే ఆమె జీవితం హాయిగా సాగిపోతుందని ఆయన ఆలోచించి ఆ పని చేశాడు.

ఇంతవరకూ నసీర్ అహ్మద్ చెప్పారు. తరువాత ఏం జరిగివుంటుందో నేను ఊహించాను. ఆ దిశగా నా ప్రయత్నాలు సాగించాను. ఆశ్చర్యంగా నేను ఏది ఊహించానో అదే జరిగింది..." అని చెప్పి ఒక్క నిమిషం ఆగాడు విక్రమ్. టేబుల్ మీదున్న మంచినీళ్ల గ్లాసు అందుకుని నీళ్లు త్రాగాడు.

హాలంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. విక్రమ్ ఏం చెబుతాడో... అన్న కుతూహలంతో అందరూ అతనివైపే ఉత్కంఠతో చూడసాగారు.

విక్రమ్ మళ్లీ చెప్పడం ప్రారంభించాడు.

"అయితే చిదానందరావు ఊహించినట్లు వినయ్‌కి క్యాన్సర్ రాలేదు. స్మితకు వచ్చింది. ఏడాది క్రితం స్మిత మరణించింది."

అందరి కళ్ళలో ఆశ్చర్యం, బాధ కనిపించింది అతనికి.

"వినయ్ ఎం.ఎస్.సి. పూర్తిచేసినా ఉద్యోగం రాలేదు. తండ్రి సంపాదించింది అతని ట్రీట్‌మెంట్‌కీ, తర్వాత స్మిత ట్రీట్‌మెంట్‌కి ఖర్చయిపోయింది. అతనికి రోజులు గడవడం కష్టమయిపోయింది. అప్పుడు అతనికి తండ్రి తన పేరు మీద చేసిన ఇన్సూరెన్స్ పాలసీ గుర్తొచ్చింది. దాంతో పాటు ఓ ఆలోచన కూడా వచ్చింది...

'తను, స్మిత కవలపిల్లలు కనుక యిద్దరూ చూడ్డానికి ఒకేలా ఉంటారు. తను సెక్స్‌మార్పిడి చేసుకుని ఆడదానిలా మారితే అచ్చం స్మితలా కనబడతాడు. స్మిత ఎటూ చనిపోయింది. వినయ్ చనిపోయినట్లు ఆధారాలు సృష్టించగలిగితే ఇన్సూరెన్స్ మనీ స్మిత రూపంలో ఉన్న తనకు వస్తుంది. ఆ డబ్బుతో జీవితాంతం హాయిగా బ్రతికెయ్యవచ్చు...' అనుకున్నాడు వినయ్. సెక్స్‌మార్పిడి చేసే డాక్టరు తన స్నేహితుడి తండ్రే కావడంతో అతనితో మాట్లాడి, పాలసీ మొత్తం తన చేతికొచ్చాక అతని ఫీజు చెల్లిస్తానని మాట యిచ్చి, ఆపరేషన్ చేయించుకుని స్మిత'లా మారాడు. ఆ తర్వాత కథ మీకు తెలిసిందే!"

అందరూ అవునన్నట్లు తలూపారు.

"స్మితకు క్యాన్సర్ వచ్చిందని మీకెలా తెలిసింది?" ఓ విలేఖరి అడిగాడు.

"స్మితనని చెప్పుకుంటున్న వినయ్ ఇంటిని నేను సోదా చేసినప్పుడు ఫ్లోరింగ్ లోపల ఏర్పాటుచేసుకున్న ఓ రహస్యపు అరలో స్మిత తాలూకు హాస్పిటల్ బిల్లులు, ప్రిస్క్రిప్షన్లు కనిపించాయి. అందులోనే వినయ్ సెక్స్‌మార్పిడి చేసుకున్నట్లు నిరూపించే హార్మోన్ల ప్రిస్క్రిప్షన్లు కనిపించాయి. వెంటనే నేను అందులోని అడ్రస్ నోట్ చేసుకుని ముంబయి వెళ్లి, డాక్టర్ మల్హోత్రాని కలిశాను. మొదట అతను బుకాయించాడు. వినయ్ అరెస్ట్ అయ్యాడనీ, మాకు అన్ని విషయాలు చెప్పాడనీ నేను చెప్పగానే భయపడి నిజం ఒప్పుకున్నాడు.

నా దృష్టిలో డబ్బులు సంపాదించాలనుకోవడం తప్పు కాదు. కాని, కష్టపడకుండా అక్రమ మార్గాన సంపాదించాలనుకోవడం తప్పు! ఆ తప్పుకు శిక్ష తప్పదు."

ప్రెస్‌మీట్ ముగిసింది.

అందరూ విక్రమ్‌ని అభినందించసాగారు.

మాధవరావు విక్రమ్‌కు చేయందిస్తూ "మా కంపెనీని యాభైలక్షల ఫాల్స్‌క్లెయిమ్ నుంచి రక్షించారు. మీ ఋణం యీ జన్మలో తీర్చుకోలేను..." అన్నాడు.

"నా బిల్లు పే చేస్తే మీ ఋణం తీరిపోతుంది!" అన్నాడు విక్రమ్.

అందరూ నవ్వేశారు.

●

'నవ్య' వారపత్రిక' ... 23 నవంబర్' 2005